

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Bizonyára megértitek, milyen megindultan írok nektek első alkalommal leányaimnak és fiaimnak szólítva benneteket. Rómában élő testvéreitek már január 23-án, hétfő este elkezdtek Atyának szólítani. Oly természetes és spontán módon tették ezt, amely egyszerre meglepett és meghatott. Nekem azonban majdnem egy hétbe telt, amíg összeszedtem a bátorságom, hogy néha leányaimnak és fiaimnak hívjam őket, mivel zavarban vagyok, ugyanakkor hálát adok ezért a bátor és egyszerű hűségért. Mindannyian testvérek vagyunk Krisztusban, miközben most Atyja vagyok ennek a sok embernek, akikből áll az Opus Dei szerte a világon: rengeteg, olykor egymástól nagyon különböző világi nőnek és férfinak, és sok papnak, akiknek egy része a Prelatúrába, míg másik része különböző egyházmegyékbe inkardinált pap, akik csak a püspököktől függenek, mégis ők is ehhez az egységes kis családhoz tartoznak az Egyház szolgálatában.

Ezekben a napokban eszembe jutottak Szent Pál szavai a korintusi hívekhez, amelyek hangsúlyozzák, hogy Isten hívása mindig megelőz minket, és hogy Isten nem nézi a balgaságunkat és gyöngeségünket (vö. 1Kor 1,27). Hálát adok Istennek a tőle kapott derűs nyugalomért, amelyet nem tudok mással magyarázni, mint a ti imádságaitokkal és közelségetekkel. Kérem – kérjétek velem együtt – Szűz Máriát, hogy mindig szoros egységben éljünk, a Szentlélektől, a végtelen Szeretettől származó egységben.

Gondolataimban szüntelenül jelen van don Javier, Szent Josemaría második utódjának emléke. Ezzel nem a múltra gondolok, hiszen ő is az isteni irgalmasság megnyilvánulásainak történetéhez tartozik, amely valahogy mindig aktuális marad az Egyházban. Don Javierre emlékezve azonnal Szent Josemaría és Boldog Álvaro felé fordul a tekintetünk. Nem más ez, mint mélységes hálával emlékezni egy emberre, aki egész életét arra tette fel, hogy két szent fiaként megvalósítsa a Művet, és aki most a Mennyből segít nekünk tovább.

„A keresztények minden nemzedékének meg kell váltania és szentelnie saját korát. Ehhez meg kell értenie embertársai gondjait és osztoznia kell bennük, hogy a nyelvek adományával elmondja nekik, hogyan tudnak a Szentlélek működésére és Isten Szívének mindig túlradó gazdagságára válaszolni. Ránk, keresztényekre hárul korunkban az a feladat, hogy a világnak, a mi világunknak, amelyben élünk, hirdessük az Evangélium régi és egyben új üzenetét” (Es Cristo que pasa, 132). Leányaim és fiaim, a mi feladatunk minden egyes nap megvalósítani az Alapítónknak ezen apostoli vágyát és a gyakorlatban megélni ezt a mottóját: *Omnnes cum Petro ad Iesum per Mariam.*

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket.

Atyátok,

Fernando

Róma, 2017. január 31.